

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 15 0 К 002484 16 Кж 2
Бања Лука, 23.08.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Р.А., због кривичног дјела тешке тјелесне повреде из члана 156. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног тужиоца у Требињу, изјављеној против пресуде Окружног суда у Требињу број 15 0 К 002484 15 К од 14.04.2016. године, након одржане сједнице вијећа, у присуству републичког тужиоца Витомира Солдата, оптуженог и његовог браниоца, адвоката П.И. из Т., дана 23.08.2016. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног тужиоца у Требињу и потврђује пресуда Окружног суда у Требињу број 15 0 К 002484 15 К од 14.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Требињу број 15 0 К 002484 15 К од 14.04.2016. године, оптужени Р.А., на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен је од оптужбе да је починио кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 156. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС). Истом пресудом, на основу члана 100. став 1. ЗКП РС, одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни тужилац у Требињу (у даљем тексту: тужилац) због битне повреде одредаба кривичног поступка и због погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени осудити за кривично дјело за које се терети или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се одреди одржавање претреса пред другостепеним судом.

У писменом одговору на жалбу тужиоца, бранилац оптуженог је предложио да се та жалба одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

У сједници вијећа, републички тужилац је изложио жалбу, у цијелости остао код жалбених навода, те је одустао од жалбеног приједлога за преиначење првостепене пресуде. Бранилац оптуженог је остао код писменог одговора на жалбу тужиоца, а оптужени је у цијелости подржао наведени одговор браниоца на жалбу тужиоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбу и одговор на жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

Неосновани су приговори жалбе тужиоца, да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер супротно жалбеним приговорима, побијана пресуда је дала разлоге о свим одлучним чињеницама. Сасвим је друго питање што се жалбом оспорава валидност датих разлога о одлучним чињеницама, међутим, приговорима таквог карактера се у суштини оспорава правилност оцјене доказа, што представља приговор чињеничног карактера, због чега ће овај суд оцјенити основаност тих приговора у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Наиме, жалбом се приговора да је погрешан закључак побијане пресуде у погледу чињенице да нема доказа да је оптужени починио кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 156. став 3. у вези са ставом 2. КЗ РС, тврдњом да је такав закључак првостепене пресуде произашао из погрешне оцјене изведених доказа, на начин што је првостепени суд поклатио вјеру исказу оптуженог, а да притом није са довољном пажњом анализирао и цијенио налаз и мишљење вјештака медицинске струке др Д.Д.

С тим у вези, жалба истиче да изведени докази и то прије свега вјештачење наведеног вјештака, упућују на закључак да је оптужени снажно гурнуо оштећеног, услед чега је оштећени изгубио равнотежу, пао на тло и остварио контакт главом са чврстом подлогом, те да га је оптужени док је лежао на тлу, каменом ударио у предјелу тјемена, свјестан да таквим својим радњама може да тешко тјелесно повриједи оштећеног и да је пристао на такву могућност, те да му је на тај начин нанио тешке тјелесне повреде опасне по живот, услед којих је дана 20.04.2015. године преминуо.

Изнесени жалбени приговори нису основани. Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалби тужиоца, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да нема доказа да је оптужени Р.А. починио кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 156. став 3. у вези са ставом 2. КЗ РС. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Наиме, из налаза вјештака др Д.Д., произилази да је оштећени смртоносне повреде задобио падом на камениту подлогу и то лицем окренутим према тлу, док су све остале утврђене повреде биле блажег карактера, које нису могле угрозити живот оштећеног. Описујући дио догађаја који је претходио паду оштећеног, вјештак Д. је навео да је највјероватније између оптуженог и оштећеног дошло до рвања док су се налазили у неком од усправних положаја, те да су скупа пали, а том приликом оптужени, који је у то вријеме био знатно тежи, пао је преко оштећеног.

Притом, супротно жалбеним наводима, вјештак Д. нити у свом писменом налазу, ниту у свом исказа на претресу пред првостепеним судом, није навео да је услед снажног гурања од стране оптуженог, оштећени изгубио равнотежу и пао свом тежином тијела, како то погрешно истиче жалба, већ је навео да су се оптужени и оштећени налазили у неком од усправних положаја када је дошло до међусобног рвања, чупања, повлачења и снажног гурања. Дакле, из вјештачења наведеног вјештака произилази да су оптужени и оштећени међусобно рвали, чупали, повлачили и снажно гурали, па су пали скупа, на начин да је оптужени пао преко оштећеног, те да је том приликом оштећени задобио тешку повреду предњег дијела главе која је исходовала његову смрт, како је то правилно утврдио и првостепени суд. При томе, такође из вјештачења вјештака Д. произилази да иако је оптужени ударио оштећеног каменом, да то нису били интензивни ударци, те да те повреде које је оштећени накнадно задобио каменом, нису довеле до смртог исхода.

Према томе, како се у конкретном случају, из спроведених доказа не може поуздано утврдити под којим околностима је оштећени задобио смртоносну повреду главе, то је, по оцјени овог суда, првостепени суд, примјеном принципа „ин дубио про рео“, правилно поступио када је оптуженог ослободио од оптужбе, услед недостатка доказа, а на основу одредбе члана 298. зачка в) ЗКП РС.

Из наведених разлога жалба тужиоца није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 327. ЗКП РС, првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић